

MANTANA 2

občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 5, číslo 2

Duben 2002

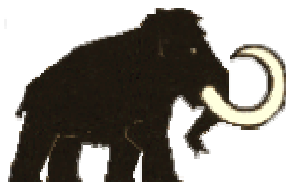
S OHNĚM NA MAMUTA

Jednou, je to už několik let zpátky, jsme se dostali k několika mamutům. Měli tenkrát krásnou tmavě načervenalou barvu, takže v přírodě byli určitě nenápadní. Všichni s nimi byli nadměru spokojeni, nebylo prakticky dne, aby nebyli v činnosti. Prošli snad všema rukama od dětí po dospělé a byli k neutahání i přesto, že měli tělo až nezvykle štíhlé a měkké. Možná právě proto vydrželi tolik týrání.

Léta utíkala jako voda v potoce a na jejich vzhledu se přeci jen něco změnilo, před zubem času neuteče nikdo, stáří je prostě potvora. Tmavě načervenalá barva ze pomalu měnila v nevýraznou až skoro špinavou. Kdysi štíhlé tělo bylo místy, dalo by se říci, až otlé, a navíc i pokryté nevzhledným ochlupením. Konce chobotů byly zase naopak nenormálně štíhlé, jakoby se z nich vytratil celý život, připomínaly spíš děravou zpuchřelou duši než cokoliv jiného.

Pak přišel den, kdy pohled na kdysi krásné kusy byl už tatam. Kvapem se blížil konec, něco jako porážka a pak hřbitov se smutečními hosty. Ale čím víc se konec blížil, tím víc se tomu všichni bránili a pořád se snažili vše přehlížet, přeci jen to není s nimi ještě tak zlé. Pravda byla jinde, teď už to bylo jen a jen trápení, zbytečné prodlužování dávno proběhlého konce. Pak přišel den, kdy je viděl Fery a nemohl naše počínání pochopit, neustále kroutil hlavou a oči obracel v sloup. Oplátkou mu byl úsměv, samozřejmě mylný, ale jeden den se objevily na těle praskliny a další Feryho úsměv způsobil, že jsem konec sám uznal a začal shánět nějaký ostrý nůž. Konec musí být rychlý. Nůž neměl nikdo, takže přišel na řadu oheň, který sice neznamenal rychlý konec, ale lepší alespoň nějaký konec než žádný.

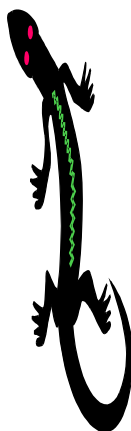
Po několika letech byla zničena skvělá lana od Mamuta, protože oplet už byl chlupatý jak kožich ledního medvěda a navíc v několika místech nahrnutý. Na několika místech se už objevilo jádro lan pletené ze světlých, skoro až bílých pramenů. Je sice pravda, že lezec by neměl padat, takže to lano není tak důležitý, ale ono se normálně padá a dobré lano je jediná šance, jak se nezabít. Díky Fery.

[honza]

Podzimní metodika v Perštejně

25. – 26.05.2002 LETNÍ METODIKA

Pokračování metodických dnů navazuje letní metodikou na Božni, která bude pro některé nováčky závěrečná k získání průkazu ČHS. Letní metodika je opět dvoudenní a bude se konat na louce tábořiště pod jižními stěnami, takže věci na přenocování s sebou. V náplni letní metodiky budou základy o počasí, orientace v terénu a na skalách, postupové jištění, výstroj, výbroj, chráněná území, klasifikace a samozřejmě každého čeká již snad oblíbený test teoretických znalostí. Hlavním závěrečným krokem nováčka pak bude vylezení předem stanovené cesty, kterou nejen najde a popíše podle průvodce, ale vyleze ji na prvním konci pod dohledem některého z instruktorů. Důraz bude kladen na postupové jištění, jistící stanoviště (štan) a bezpečné slánění.

- § Výbroj : každý vlastní sedák, prsák, lano, karabiny, smyčky (přílbu zapůjčíme)
- § Výstroj : každý vlastní

OBSAH MANTANY

- strana 1
- S ohněm na Mamuta
- Letní metodika
- strana 2
- Letošní III.
- Podzimní metodický den v Perštejně
- strana 3
- Co nového ve skalách na Chomutovsku?
- 12-ti hodinovka na Boženi
- strana 4
- Není lépe k holičí?
- strana 5
- Hore zdar!
- Dachstein 12.-14.1.2001
- Perštejnský čtyřboj
- strana 6
- Jirkovský CROSSMARATON
- S mládeží do severoitalských Dolomit

LETOŠENÍ III.

Babí léto pomalu končilo a dny byly stále kratší, když jsme s Letošem vyrazili na Jezerku. V téhle, pro mě celkem neznámé oblasti, ještě jsou technicky lezené cesty, což lákalo Letoše a možná by se i našla nějaká linie říkající si o přezení. Naším cílem byl skalní útvar Střecha a cesty v jeho jižní, údolní stěně. Začali jsme v cestě Jižní stěna středem za V A1 a sportovní výstup v touto cestou byl slibným začátkem i varováním. Hned první skoba zůstala Letošovi po zkušebním zaviklání v ruce. Při sestupu z vrcholu mně na první pohled padla do oka linie v pravé části západní stěny. Vlevo od žlutého, vydroleného koutu se táhlo mělké, nevýrazné vhloubení přecházející ve vytlačující zářez a logicky pokračující stěnou až na vrchol. Nepoučen zkušeností z minulých Letošení jsem po zelené plotýnce nastoupal pod vhloubení, oblezl břízku která nešla vytrhnout ani ulomit a dostal se až pod zářez. Cestou jsem shodil pár volných kamenů, byl nejvyšší čas založit postupové jištění. Pravou rukou jsem držel hrot složený z mozaiky několika desítek šutrů, to celé na odštěpu a výš nic. Obhodil jsem hrot smyčkou, za odštěp přidil mikrofrienda a celé to utěsnil stoperem. „Kruh,“ prolétla mi hlavou vzpomínka na Perštejn a vydal se do zářezu. Když jsem nad něj dostal ramena, odšlápl jsem si doleva na přílepek. Nejprve jsem ho opatrně zatěžkal špičkou lezečky, pak celou vahou. Trochu se odrolil. „Letoš, asi se

to bude sypat, dej pozor –or-or-or.“ Drc, drc. Ani jsem to nedočekal a už jsem si to valil dolů. Křup! Tak ta břízka už tu překážet nebude. Pak trhnoutí.

Letoš mě dobrzdil přes ten obhozený hrot, na který bych nevsadil ani pětník. S vědomím tutového jištění pod sebou už ten výlez byl o mnoho lepší, ale cesta Adrenalin nás ještě docela prověřila.

Vyzdímal jsem čelenku a tričko a zpátky do jižní stěny. S výrazem hráče pokeru Letoš nastoupil do Jižní stěny převisem za VI A1. Označení „impozantní,“ používám pro cesty, které jsou pro mě nelezitelné. Ta převislá spára si to označení zaslouhuje. Ale jistič nesmí podrývat odhodlání prvolezce. Naopak. Jeho úkolem je přítele na laně povzbudit. A tak jsem, hned jak Letoš dal do výlezu ze spáry frienda a stopera, zvolal: „Kruh, friend a stoper, to je kruh Letošil!“ Chápající úsměv byl na dlouhých čtyřicet minut poslední. Víc než půl hodiny vyčerpávajícího, krvavého boje v převislé spáře a oblinách nad ní. Boje bez odpočinku pod neuvěřitelně vytlačující střechou, boje bez možnosti se postavit, vytřepat ruce, uvolnit napětí svalů. Pozdní odpoledne se měnilo v podvečer, začínalo se šeřit. Nebyla jiná možnost, na řadu přišla smyčka a technické lezení. Obtížnost této cesty jsem si plně uvědomil, až když jsem v ní o chvíli později v duchu prodával všechno matroš do bazaru. V husté tmě jsme se prodírali lesem, klopýtali a klouzali směrem k tušené hájovně a autu s vědomím, že Velká Výzva stále čeká ve skalách na Jezerce.

[broněk]

PERŠTEJN podzimní metodický den Horoklubu

Byli pozváni všichni členové Horoklubu, kteří plnili metodiku k získání horolezeckého průkazu ČHS a neměli splněna některá kritéria. Pozval jsem i mladé lezce z kroužku tzv. „na čumendu“. Ti, kteří přišli, nejen že lecos viděli, ale nakonec si i některé disciplíny sami vyzkoušeli. Příští rok již budou mít „natrénováno“. Např. PŘELANĚNÍ z masivu na věž, ve 40m výšce vyžaduje nácvik nejen techniky, ale i psychiky - aby strach z výšky neovládal můj mozek a moje činnost na laně byla zcela promyšlená a v klidu.

Souběžně s nováčky prováděli výcvik hasiči-záchranáři. A jako netradiční hosté na metodickém dnu byla záchranářská skupina se psy. I na fotografiích je vidět, že psi, i když se museli světit do rukou svého pána při manipulacích ve 40m výšce, byli naprosto

Podzimní metodika v Perštejně

poslušní na slovo a ukázněni. Jiný pes by se nad tou „dírou“ zjančil.

Na velkém masivu byla pro nováčky připravena trasa v kolmé a převislé skále. Ta měla sloužit k nácviku pohybu horolezců při záchranářských akcích nebo v lezeckých cestách ve vysokých horách. Lezec musel svírkami „vyjumarovat“ po laně asi 10m vysoko, zajistit se, vyrobit kladkostroj a vytáhnout k sobě batoh. Poté vodorovným traversem ve visu po laně přelaniť opět i s batohem a slaniť (spustit se) k zemi. Záchranáři toto prováděli se psy.

Členové kroužku dnes mají za sebou nácvik pěti způsobů slaňování a několika způsobů sebejištění při slaňování. Je mnoho způsobů slaňování pomocí různých technických pomůcek, které používají rozdílně sportovní lezci, záchranáři, jeskyňáři, nebo nouzové způsoby - všichni.

[bohouš]

Co nového ve skalách na Chomutovsku?

Tak tu máme druhé vydání horolezeckého průvodce po nepískovcových skalách severozápadních Čech. V čem je nový, oproti první edici, kterou jsme do oběhu vrhli na podzim 1999? Na první pohled je to tvrdá vazba s fotkami krušnohorských skal na zadní straně obálky, a také trošku ztloustnul za ty dva roky. Není divu, vždyť přibýlo nemálo cest i skalních oblastí.

Popravdě řečeno, očekával jsem, že se po prvním vydání průvodce s prvovýstupy v masovém měřítku přestane. Kupodivu nestalo se tak. Touha nalézat nové směry u některých „Škodičů“ hluboce zakořenila a u některých nabyla až patologického charakteru. Nepřímým důsledkem je druhé vydání výše zmíněného průvodce, které je momentálně v prodeji v lezeckých krámech na severu Čech.

V následujících řádcích se pokusím stručně sumarizovat novinky ze skal, které máme (Horoklubáci-Chomutováci) na svědomí od prvního vydání průvodce. O mnoha prvovýstupech vím jen z doslechu, o některých nevím vůbec a zmapovat činnost naší velmi plodné kvakerské sekce je pouhá SCI-FI.

Krušné hory

Začátek sezóny 2000 odnesla Jižní věž na Jedláku, kde jsme s Bráchou a Bétou přešli dnes již známou cestu „Na plný pecky 7“. Následující den na vedlejším kopci na Jezerce padla 25 dlouhá brutální spára s příznačným názvem „Surová 7/7+“, jež zdobí Jezerní stěnu (nejlepší lezecký útvar na Jezerce). Tento krátký výpad předznamenal další zájem o Jedlák, Jezerku a Krušné hory vůbec. Důkazem je naše květnová návštěva na Jižní věži na Jedláku, kde jsme s Letošem, Chosém a Marjánou udělali velmi pěkné dlouhé stěnové linie „Cesta za oceán 6+“ a „Varianta Skyhooking 6+“.

V červnu jsem opět oťuknul Jezerní stěnu a výsledkem je cesta „Bratrokrádež 6+“. Brácha se k ní moc neměl, tak jsem mu ji prostě vyfoukl. Při prvním ročníku Baltazar Cup v červenci téhož roku jsme se vrátili pod Jezerní stěnu v silnější sestavě (Chosé, Kopejtko a já) a výsledkem je cesta „Celá nakřivo 8-“, kterou nám však musel dolézt Kopejtko, jelikož to pro nás bylo příliš velké sousto. V tentýž měsíc jsme rovněž na téže stěně přešli staré hákovačky Ranvej 7 (Chosé) a Hansova spára 6 (já).

Dne 18.5.2002 se koná

12-ti HODINOVKA NA BOŘENÍ,

kteřou pořádá **Pepík Žižka**.
Sraz všech chtivých hltačů
lezeckých metrů je v **7 hodin**
na tábořišti pod jižním
prostorem.

Kopejtko si zde rezervoval nejextrémnější část stěny a rozdělal sportovní cestu - projekt, který se bude zřejmě pohybovat kolem 9 stupně. Pravděpodobně je to první sportovní cesta na Jezerce (dělaná shora).

Kromě výše zmíněných cest vznikly v Krušných horách

v průběhu roku spousty boulderů a kvaků, jež má na svědomí naše kvakerská sekce pod vedením Párka. Tady je na místě vnést trochu světla do temných sítí kvakerských. Většinou se jedná o krátké sólo-cesty do 4. stupně obtížnosti ale...! Charakter cest povětšinou vystihuje jejich název. Např. „Hlinomaz“, „Prasolez“, „Humózní“, atd.“ Takže mnohdy není na škodu pracovní oděv, pracovní obuv (nejlépe holinky), motyčka, hrabičky, sekačka od Mountfielda, pila (Husquarna) a jiné rekvizity. Pozor, některé cesty jsou extrémně nízké! Obtížnost boulderů záleží na tom, kdo je dělal. Třeba Meko mi na poznámku, že umí počítat jen do čtyř odvětil: „Ty vole, vždyť je to v lese, to nemůže být šestka. Kdyby to byla šestka, mohl by ses začít bát a spadnout. Tak je to jen 4+, né?“ Tak vznikla MLK – Meko lesní klasifikace. Párek umí počítat do 5+, i když párkrát jsem i šestku viděl a musím říct, že jeho klasifikace sedí asi nejlépe. No a kapitola sama pro sebe – Kopejtko. Závodní chrt občas dá i 7-. Ale že spadnete z jeho šestky se bát nemusíte, protože se ani neodlepíte od země. Na to vezte jed. Tím jsem vám chtěl taktně naznačit, že Fred Nicole by si na našich boulderech asi blahem nechrochtal a tak pokud nejste recesisté anebo kochači, radši naše bouldery vynechte. Ještě by vás mohla na těch ošipkovanejších suťoviskách kousknout zmije a sami dobře víte, že sérum není dnes k máni.

Rok po té během sezóny 2001 se v Krušných horách dělaly cesty jak na běžícím pásu. Dokonce i několik nových skalních minioblastí bylo vyhrabáno z mechu a listů. Letoš a já jsme v dubnu udělali v několika vlnách kobercový nálet na opomíjené Kálecké skály, kde místy 15m vysoké stěny provokativně zely prázdnotou. Vytvořili jsme zde spoustu dlouhých logických linií. Z těch nejlepších stojí za zmínku: „Utrpení mladého Dvořáčka 6+“, „Cesta po kýlu 6-“, „Ročník 1998 6+“, „Stržená 6-“.

Stará láska nerezaví a tak se Jižní věž na Jedláku také dočkala přírůstku. Brácha a já jsme v září vytýčili v severní stěně téměř ideální direkku „Superskyhooking 7-“ Za zmínku stojí také esteticky přitažlivý obelisk (5-ti metrový balvan) za Jižní věží, na který jsme s Párkem vybojovali poctivou mikrocestu s mizerným dopadem „Obelisk 6+“

Nejbližší (pro mě) kvakerská oblast – Zámecká obora dostala na podzim svůj první nýt. Na Trampské skále jsem totiž za vydatného pořvávání houbařů přehlemznu krátkou krystalovou plotnu a tak vznikla cesta „Houbařská 7-“.

Skály nad Vysokou Jedlí jsou novou skalní minioblastí, kterou jsem objevil na jednom cykločundru. Podle mě je to kolmá hlína, avšak s nádhernými rozhledy do českého vnitrozemí. Vrchní kvaker Párek s Atomem se do této oblasti zamilovali a mluví o ní v superlativech. Výsledkem je mrak boulderů a zejména úctyhodná nebezpečná cesta „Cinkání prstýnku 6“. Nechápu, jak to mohli přelézt a nezřítit se s celou skálou do údolí.

Samozřejmě že v průběhu roku vznikla opět pěkná parta boulderů (tím myslím i krátkých lehkých cest) po všech šutrech Krušnohoří jež má na svědomí opět naše kvakerská sekce. Tentokrát však pod vedením Letoše, který nekompromisně svrhnul kvakerského krále Párka. Mimochodem, Horoklub dokonce uvažuje o vydání zákazu vstupu Letoše na hřbitov, jelikož se obává ostudného precedensu – oboulderování náhrobků. **Horám zdar!**

[Leonardo da Svinchi]

Pokračování příště ...

Není lépe k holiči?

Je již každoroční tradicí, že s příchodem jara vrhá se metodik a instruktor v jedné osobě Bohouš do praktického nácviku horolezeckých dovedností s kroužkem mladých lezeckých nadějí. Vždy před výjezdem do volné přírody opakují se s nemilosrdnou pravidelností testy nových i starších členů dětského oddílu z činností jako např. bezpečné slánění s jištěním, přesezení na druhé lano, jištění prvo i druholezce a mnoho dalších velmi potřebných znalostí. Nutno podotknout, že za období, které jsem měl možnost toto Bohoušovo úsilí sledovat (cca 2 roky), doznali někteří jedinci velmi solidních vědomostí i lezecké šikovnosti. Jedním z nejlépe vědomostmi a praxí vybaveným členem kroužku je bezesporu Iveta, spíše známá pod přezdívkou Plvetka. Všechny teoretické znalosti sype z rukávu tak, že zahanbí nejednoho dospěláka, do nácviku praktických dovedností se vrhá s vervou sobě vlastní a vždy naplno a po hlavě. Doslova a do písmene.

Při loňské jarní metodice stála o odskok do ferratické brzdy tak moc, že si zapomněla dát vlasy do gumičky a po

hlasitém oznámení „DU“ se ozvalo méně hlasité ééé a naše Plvetka visela za vlasy ve ferratické brzdě a jen díky rychlému zásahu Meko a několika dalších přihlízejících nedošlo ke skalpování části kadeří. A Bohumil měl hody! Kolikrát jsem vám říkal... Na co myslíš když... Buď ráda že to dopadlo jenom takhle atd. atd. Samozřejmě se lekl jako my všichni a patřičně Plvetce vyčinił. Myslím právem. A Plvetka chodila téměř rok vzorně s culíčkem, jak to má být a nic se nedělo.

Až teď- zjara. Bohumil zahájil již výše zmíněné opakování a prověřování. Jedním z bodů zkoušení bylo i obrušování hran strach v alpském traverzu. I zbudoval jsem já a Jádro traverz napříč tělocvičnou, přistavil výsuvný žebříček do výše 9,5m nad podlahou a tradá po laně dolu. Dobrý, odzkoušeno, připraveno. Dětičky se postupně šplhaly ke stropu a s více či méně vyvalenými očima se odevzdávaly do mé péče a Božích rukou. Přicvaknout, zajistit, poučit a jedem. Všechno dobrý? Jo! Tak další! A tak to šlo ráz na ráz. Až stála na žebříku vedle mě Plvetka; dítě skákající, padající, závodící takřka ideální. Přicvaknout, zajistit, poučit a... vlastně po

pravdě poučit přeci netřeba, Plvetka už to zná dělala to už X-krát.

... a po hlasitém oznámení „DU“ se ozvalo méně hlasité ééé a naše Plvetka zastavila v poslední třetině alpského traverzu. Resume: spálená ruka, připečená záda a velmi kvalitní ruční – vlastně vlasová brzda v kladce a jen díky rychlému zásahu Honzy a několika dalších přihlízejících nedošlo ke skalpování části kadeří. A Bohumil měl hody! Kolikrát jsem vám říkal... Na co myslíš když... Buď ráda, že to dopadlo jenom takhle atd. atd. Samozřejmě se lekl jako my všichni a patřičně Plvetce vyčinił. Myslím právem.

A co z toho plyne? Snad jen tolik, že až se fakticky snažíme dělat s dětmi všechno kvalitně, bezpečně a věnujeme jim tolik času kolik jen můžeme, přes to všechno zbude trochu té pozornosti i na samotných dětech, které se i za cenu pár vlasů učí být samostatné a věnovat se plně tomu co právě děláme. A ta pozornost a rozvaha? Ta by se nezřídka hodila některým i již plnokrevným členům ČHS např... Ale o tom zase až někdy příště.

Ahoj
[franta novák]

HORE ZDAR

1. Pozdrav lidí na horách žijících či do hor přicházejících. Lidí, nalézajících v horách poučení, odpočinek popř. vzrušení.

2. V kruzích horolezeckých termínem HORE ZDAR též označován první výstup v roce. Horolezecký zvyk, při němž skalní příznivci horolezectví snaží se zdolat první den v roce některou ze skalních věží.

[toliko Velký Otákvův horolezecký slovník z r. 1898, díl první a jediný A – Ž, str. 327]

Uplynulo již mnoho zim od doby, kdy jsem s tímto horolezeckým obyčejem setkal poprvé. Bylo to v Jizerkách. Od oněch časů rok co rok vyrážím první den v roce vykonat nějaký ten výstup a zapsat do vrcholové knihy to první, jedinečné Novoroční HORE ZDAR.

Píše se datum 3. ledna 2002 a je tedy nejvyšší čas. Zrána mne odváží autobus do Vysoké Pece, odkud ještě za tmy vyrážím na běžkách k údolní nádrži Jezeří, zbudované knížetem Moritzem Lobkowitzem v letech 1902 – 1904. Nedaleko takřka staleté hráze se nalézá skalní věž XXIII (viz. Průvodce Jezerka), na kterou hodlám uskutečnit svůj letošní „novoroční“ výstup. Ku hrázi právě stoupá paní hrázná na pravidelnou obchůzku, tak se dáváme do řeči a stoupáme spolu. Ve dvou se to stoupá líp. Krom mnoha zajímavých informací o přehrázce se také dovídám, že na věži, kam hodlám vystoupit, žila po mnoho let kuní rodinka a hrázní jí proto dodnes nazývají Kuní skálou. Teplota se pohybuje kolem -10°C a skalisko má sněhovou čepici, naraženou pěkně přes uši! V zimě se dá sálíčkem dostat nahoru pouze Kutlíkovic Severní hranou. Již jsem ji lezl dvakrát, tak vím, co a jak. Nohy jakž takž, ale chyty jsou zaplněny nepříjemně kluzkým skupenstvím vody. Mnohokrát odsakují z klíčového místa a pomalu

se loučím s vidinou tak krásného prvního letošního výstupu.

Paní hrázná ukončila obhlídku a pomalu odchází. Mám poslední šanci dostat se nahoru s vidinou eventuální možnosti na pomoc při neřízeném odskoku z vyšších partií „stěny“. No vida jak to jde, když padá sníh do bot! Ani nevím jak a stojím na vrcholu věže. Mávám paní hrázná a mé nitro zaplavuje nevýslovný pocit štěstí. Víím, že jsem tu letos první ... a také asi poslední. Na protějším svahu vytlačuje vycházející slunce temné stíny noci a probarvuje zasněžené stráně do ruda. Nádherná, neopakovatelná chvíle. Vyhrabávám ze sněhu vrcholovku, pročítám zápisy a zkrhlými prsty doplňuji ten dnešní.

Je však třeba se zamyslet taky nad sestupem. Ten je i v příznivějších podmínkách dost obtížný. Teď je prakticky nemyslitelný. V zásadě mám dvě možnosti. Buď skočit do strmého protisvahu pokrytého půlmetrovou sněhovou pokrývkou, což představuje asi tak 5 m letu (velice hodnotný prvoseskok) nebo přeskocit na nepříliš vzdálenou, avšak poměrně tenkou větev mohutného boku a následně sestoupit po jeho kmeni. V létě bych asi bez rozmyšlení volil strom, ale v tom mraze si nejsem jist, zda větev vydrží. Asi čtvrt hodinky „nenuceně“ balancuji na hraně skaliska a propočítávám letovou dráhu, vybírám dopadiště a mnohokrát se shýbám do podřepu že už skočím. Něco mne však vždy zarazí a tiše našeptává „ještě ne!“. Opět tedy uvolňuji křečovitě napjaté svaly a úkon opakuji do zblbnutí. Říká se tomu taky strach.

Po nějaké chvíli se přesouvám opět k větvi a začínám propadat jemné panice a litovat, že jsem si nevzal lano, že jsem sem vůbec lezl a že jsem idiot a HOP! Větev drží. Ještě ani pořádně ani nestojím na pevné zemi a už víím, že zase až tak velkej idiot nejsem, že lano je děsně těžký a že tenhle první letošní výstup stál ZA TO.

HORE ZDAR

[párek]

DACHSTEIN

12. - 14.1.2001

Je páteční 12. lednový podvečer a dokonce s předstihem u naší brány zvoní Pítrs s úsměvem na tváři. Takže rychle dobalit, naházet věci do auta - hlavně nic nezapomenout - a hurá na cestu. Brzko následuje další zastávka, přibíráme Francíka a pak už pádíme fordíkem směr Praha.

Když mně Pítrs nahodil minulý týden udičku, co třeba vyjet na Dachstein, okamžitě jsem se chytil. V paměti mi vytanuly vzpomínky z našeho posledního společného pokusu o dobytí vrcholu Dachsteinu ze severu z ledna roku 1999: pěší výšlap, mnoho sněhu, těžký krysy, důchodci předjíždějící nás na skialpech, 2 poctivý bivaky, kousek lezení žlabem na Niederkreuz, nekonečný sestup. Tentokrát to snad bude veselejší, máme s sebou totiž ski.

U Trnků přehazujeme věci do Romanova fára, napájíme se čajem,

čumíme do map a hlavně čekáme na „drogistu Vaňka“, až dorazí ze služebky. Zhruba o půlnoci vyrážíme v sestavě Lenka, Roman, Francík, Pítrs a já ku Hallstattu. Zde parkujeme cca v půl šestý ráno. Malý oklepání, posnídat, přebalit, nahodit batůžky, nasadit pásy a lyže a rovnoměrným tempem ukrajujeme první metry túry.

Cestou dostává Pítrs geniální nápad, že si dáme variant nástupu, že tuhle cestu už stejně známe. My mu to odkejšovali, což mělo za následek: ražení několika set metrů stopy, zjištění, že tudy cesta nevede, návrat zpět na známou cestu, asi dvouhodinové zdržení a odčerpání něco sil.

Pak už cesta probíhá monotónně krok-sun-krok až k chatě Wiesberg Haus (1882 m). Zde se ocitáme kolem 15 hod. A jelikož jsme docela kožení, rozhodujeme se přespat zde oproti původně zamýšlené Symony Hütte (2206 m). Bude toho zítra sice větší porce, ale zase si dneska pěkně odpočineme v teple chaloupky.

8.6.2002 se koná PERŠTEJNSKÝ ČTYŘBOJ

v tradičních disciplínách :

- § jízda na kole
 - § lezení (2 cesty RP)
 - § jízda na kajaku po i proti poudu
 - § rohlík a pivo na čas
- Sraz v Perštejně u sochy
Řezáče. Pítrs
(info. Stanko tel.0776/026928)

Vysedáváme v lokále, co to jde, usrkáváme pivka za 43,- ATS a akumulujeme teplo ze dvou radiátorů pod lavicemi. Večer uléháme a okamžitě vytuhujeme. (noc 60,- ATS pro členy OAV)

Ráno se v tom mraze nemůžeme nějak dostat do tempa, ale když pak vyleze mozol a dáme za žebro „na špičičku špičku“, tak je hnedle veseleji.

Potom zase krok-sun-krok až pod vlastní masív Dachsteinu. Zde se rozdělujeme: Lenka s Honzou, kteří nemají touhy po vrcholu, pokračují k Seethaler Hütte (2740 m), kde si odpočinou a počkají na nás; Pítrš, Roman a já šlapeme až k úpatí, kde měníme lyže za mačky a hůlky za pikl a drápeme se v silicím větru na vrchol (2995 m).

Nahoře jsme kolem 14.00 hod a pěkně zde protahuje. Vidět je docela

pěkně, ale víchr nás popohání k sestupu. Dole zase veksluje vybavu a hurá sjezd (to jsem ještě netušil, že k večeru budu mít sjezdů po krk). Stavujeme se na chatce pro zbytek skupiny a pak společně začínáme sestupovou anabázi.

S těmi 2000 výškovými metry sjezdu bojujeme skoro 3 hodiny. Pádů bylo nepočítaně, naštěstí všechny bez následků. Nohy náležitě zdřevěnělé, ale celkový pocit – pěkné.

Dole u auta nás čekalo obligátní překrámování, likvidace zbytků zásob a hurá na cestu ku domovu. Po půlnoci mě Pítrš vysazuje v Jirkově. Pěkně využijte víkend.

[LeToš]

P.S. Doporučení: Při sjezdu nesundavej sichráky, neb Ti lyže může skončit v lese, nebo v ...

HOROLEZECKÝ ZÁJEZD S MLÁDEŽÍ DO SEVEROITALSKÝCH DOLOMIT

Počet byl limitován sedadly v autě Ford Tranzit, který nás na místo dopravil a byl na týden naším domovem. Nakonec odjízďelo pět členů kroužku a nováčků Horoklubu Chomutov ve věku od 14 do 17-ti let. Lucka a Iveta, Vojta s Martinem a Jardou. Na místě je již očekávali Radek s Markétou, kteří zde již byli týden soukromě se svými rodiči, lezci. Takže sedm. Spolu s nimi přijeli tři instruktoři ČHS a Horoklubu. Výstupy tedy zajišťovali Bohouš, Jirka, Honza, Broněk a dnes již zkušený lezec Franta.

Zájezd jsem naplánoval do horského prostředí okolí Cortiny d' Ampezzo. Je zde nádherné seskupení vysokých 3000vých hor, relativně teplých, nezaledněných, schovaných pod hlavním hřebenem Alp s obrovským výběrem horolezeckých cest všech druhů a obtížností.

Naši mladí lezci byli poprvé v horách, začínali jsme na Pěti věžích (Cinque Torri). I místní je mají jako výcvikové prostředí. Od těch nejlehčích cest na jednu délku lana až po ty extrémně těžké na věž Torre Grande do 100 m výšky. Téměř vše je odjištěno nýty a tedy relativně bezpečné. Vybrali jsme si a všichni si za ty tři dny strávené zde ve sluníčku zalezli dle svých představ a max.možností.

Po tomto zdomácnění a rozlezení se měly být již naše další aktivity nasměrovány do vyšších několikasetmetrových stěn okolních vrcholů. Vždy čtyři lezecká družstva a páté družstvo na ferratě. Ferraty jsou vlastně cesty pro vysokohorskou turistiku jištěné ocelovými lanky. Pro naše abonenty měly význam v orientaci a seznámení se s rozlehlým horským okolím. Umožnily jim dostat se dlouhou, lezecky lehčí, ale fyzicky pro ně náročnou cestou až na 3250 m vysoké vrcholy včetně zkušeností z orientačně náročnějších výstupů a sestupů.

Vyrazili jsme ferratou Via Lipella na Tofanu di Rozes cca 3250 m, Jarda s Jířou na lezecky velmi těžkou cestu v mnohasetmetrové kolmé a převislé stěně Tofany, ostatní na krásné 150 m vysoké ostré žebro Falzarego Turme. Bohužel, počasí nám již nedopřálo, všichni jsme po dosažení poloviční výšky výstupů museli ustoupit. Déšť a kroupy, přišla fronta. Sjeli jsme dolů do Cortiny, stále lilo. Předpověď až do pátku špatná. Rozhodnutí bylo jednoznačné. Otočit volantem a sjet dolů z hor na jih do okolí městečka Arco nad jezerem Lago di Garde.

V této oblasti je mnoho lezeckých možností v době, kdy v horách nepřeje počasí, zde cca 60-200 m n.m. je slunce, teplo a klid. V Arcu se každoročně v září koná jeden ze závodů světového poháru ve sportovním lezení na umělé stěně. Ale přírodních skalních stěn je zde také dost. Zakotvili jsme v údolí Lomasone se zázemím piknikového tábořiště. Nic nám zde nechybělo, i sluníčka bylo dost, lezení lehké i těžké, krátké i vícedélkové cesty. Poslední den týdenního zájezdu byl věnován lezení na „Sluneční stěně“, kde jsme si vyzkoušeli morál v cestách na tření v hladkých několikasetmetrů dlouhých plotnách, ve sluníčku. Je zde i pěkná ferrata nad městečkem Pietramurata. Co víc si přát. Snad aby příští rok ty hory na nás byly vlídnější s počasím a umožnily nám projít trasy a hor.cesty, které jsme letos nestihli.

V příštím roce 2002 tento osvědčený zájezd s nováčky zcela jistě zopakujeme. Možnosti, které nabízí toto horské prostředí jsme ještě zdaleka nevyužili.

Ved.horolezeckého kroužku
Bohouš Dvořák

P.S. Díky patří všem dospělákům, instruktorům Horoklubu, kteří se na této akci podíleli a lezení s mladými začínajícími lezci věnovali svoji dovolenou. Samozřejmě také Horoklubu, který celou akci podpořil a dotoval.

MANTANA v horolezecký občasník v vydává **HOROKLUB** Chomutov v Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.0396/624068 v e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz v e-mail mantany : mantana@horoklub.cz v webová stránka klubu : <http://www.horoklub.cz> v webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> v sazba : Microsoft® Word 97 v U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslána mailem.